

Колкото отиваме по-нагоре, толкова се увеличава и снѣжната покривка. Но все още вървимъ по дърварската пѣтечка. Спокоенъ е и Насѣфъ, защото снабди и нашата зимна „експедиция“ съ една полусчупена лопата, която получи взаимнообразно отъ пазача на яза. Ободрително за насъ и заплашително за прѣспитѣ се клатушка тя върху самара на „Челебията“. Добре сме, но при първитѣ прѣспи и „Челебията“ отказа да ни слуша, и лопатата малко ни помогна, защото трѣбваше да правимъ дълбока просѣка чакъ до вододѣла.

Трѣбваше да се помиряваме отново съ старото заключение, че не ни върви съ „превозни сръдства“ и трѣбваше да се простимъ съ услугитѣ на „Челебията“ и Насѣфа, въпрѣки тѣхната любезностъ и добросъвѣстностъ. На Чавдарица се фотографирахме „за споменъ“, наплатихме се. И се простихме. Насѣфъ съ праздното магаре трѣгна надолу, за да стигне навреме въ Карлово, а ние надигнахме тежкитѣ си раници и поехме нагоре изъ дълбокия снѣгъ.

Слънцето е климнало къмъ заникъ. Трѣбва да бързаме, за да преминемъ планинския превалъ преди залѣзъ. А ски не взехме. Пъкъ снѣгътъ мжно се газѣше: нито прѣхъкъ, нито замръзналъ. Изморихме се силно и затова често взехме да сѣдаме върху снѣга за малки почивки.

Предъ насъ е превалътъ, ала мжно се стига.

— Близко, но все пакъ далеко! — както се казва въ единъ разказъ на руския писателъ Короленко.

Буреносни облаци се натълпиха върху темето на Амбарица. Предчувствувамъ пристѣпа на снѣжната виевица и затова предлагамъ на другаритѣ си да кривнемъ въ дѣсно и да прекараме нощта въ една говедарска колиба, предъ която се забелязватъ и доста дърва за огънь. Но тѣ сж по-самонадеяни и не одобряватъ предложението ми.

— Колибата не била на заветно мѣсто.